

k tomu, aby si Poulidor získal rozhodující náskok a udržel ho i navzdory tomu, že ho v poslední zatáčce v Sanremu poslal regulovčik na špatnou stranu a musel brzdit. „Prohrál jsem pak nesčetněkrát těsně závod, ale tohle byl ten, co jsem získal, ačkoli jsem ho už vlastně dvakrát ztratil a neměl jsem ho ani dojet,“ vracel se Poupou po letech k paradoxním okolnostem svého jediného vítězného Monumentu.

1966 Lutych-Bastogne-Lutych

Nejsem fontána, vážený

Pořadatelé „La Doyenne“ ztížili trať hned třinácti stoupáními, přesto byl ve svém živlu založením především časovkář a tehdy už 32letý Jacques Anquetil. Do Belgie si přijel pro svůj jediný triumf v Monumentu

navíc s náskokem pěti minut před druhým Belgičanem Van Schilem. Do dějin se však zapsal jiným, neopěvovaným činem.

S dopingovými zkouškami si nikdy příliš hlavu nelámá. Po překonání světového rekordu v hodinovce v Miláně ji odmítl. „Myslíte si, že závody se dají vyhrávat jen na vodu,“ byla jeho oblíbená průpovídka. A v Lutychu si s dopingovým komisařem pohrával ve svém stylu. Právě se převlékl, když se v šatně stadionu objevil rozhodčí jménem Collard.

„Monsieur Anquetil, poprosím vás se odebrat na antidopingový odběr,“ požádal závodníka.

„Pozdě,“ odvětil suše Anquetil.

„Jestli hodláte získat můj vzorek moči z mydlíkové vody, pokračujte rovně. Jsem jen člověk, ne fontána.“

„Dobrá, vrátím se za půl hodiny,“ reagoval Collard smířlivě.

„To už ale budu na cestě na večeři, mám sjednanu schůzku 140 kilometrů odsud,“ ukončil „Maître Jacques“ rozhovor. Dva dny poté belgická federace

Foto: Presse Sports

